

йто са отличава отъ буквата *ж*, напримѣръ: *сѣжнецъ*, *сѣжкамъ*, *сѣжкеле*, *сѣжда*, и пр. Така тая буква са произнася мекко и съ езикѣтъ.

2) Буквата *отъ* (*ѡ*) са е употрѣбляла за цифра (800), но повѣкогашъ са е писала и намѣсто предлогѣтъ *отъ*.

3) Буквите *ж* и *ь* въ старобългарскиятъ езикъ сѣ имале особено произношение. Нашите *ж* и *ь* въ новите времена не могатъ да са нарѣчатъ букви, защото нѣматъ свое произношение, а употрѣбляватъ са само за обозначението твърдите и мекките звукове и за отдѣлението мъжскиятъ родъ отъ женскиятъ. Така напримѣръ, ние пишеме *конѣтъ*, *учителѣтъ*, *волѣтъ*, *сношѣтъ*, защото *ь*-тъ предъ буквата *т* са произнася като *я* и като *йо*, а *ж*-тъ като *а* и като *о* (въ Македония говорятъ *конѣотъ*, *волотъ*, *учителѣотъ* и пр.). Но въ старобългарскиятъ езикъ *ерѣтъ* и *ирѣтъ* сѣ са произносили като гласни букви. Отъ XIII-то столѣтие славянскиятъ езикъ, който е претърпѣлъ голѣми измѣненія въ Россия, е замѣнилъ тие двѣ букви съ *о* и *ѣ*, напримѣръ: *торѣжъ* намѣсто *трѣжъ*, *вѣсѣжъ* нам. *вѣсѣжъ*, *отѣцѣжъ* нам. *отѣцѣжъ*, *болѣкѣжъ* нам. *влѣкѣжъ*, *дождѣжъ* нам. *дѣждѣжъ*, *огнѣмѣжъ*, нам. *огнѣмѣжъ*, и пр. Въ сѣвременните славянски нарѣчия тие двѣ букви или сѣ сѣхранили своето старо произношение, или сѣ го измѣнили на *о* и *е* и на *а* и *у*. Така напримѣръ, старобългарската дума *трѣжъ* въ днешниятъ български езикъ са произнася *трѣжъ* (трѣжѣ) или *тѣрѣжъ*, въ сѣрбскиятъ, въ хорутанскиятъ и въ чехскиятъ *тѣрѣжъ*, въ лужицкиятъ и русскиятъ *торѣжъ*, а въ полскиятъ *тарѣжъ*; старобългарската дума *плѣкѣжъ*